

Krev stékala po vnitřní stěně malé lahvičky a hromadila se na dně. Prst, z něhož kapalina prýštila, s tupým nárazem klepl do skla.

Skyler nádobku znovu převrátil. Byla čerstvě vytažená z textilního pouzdra s řízenou teplotou a chladila ho na kůži. Drobné osvěžení v jinak dusné pilotní kabině.

V duchu si znovu přehrál tu scénu. Polovina těla mrtvého subčlověka stále ještě doutnala a pach spálených vlasů byl tak intenzivní, že se Skylerovi dávivě zvedal žaludek. A pak Samanta, která jako vždy jednala, aniž by přemýšlela, v triumfální póze nad mrtvolou. Jediným rychlým pohybem vytasila tmavý vojenský nůž s blyštivou čepelí z pouzdra na lýtku a s dalším zablýsknutím jím švihla nešťastného tvora přes ruku. Odlétly z ní dva prsty a polovina palce. „Než to všechno shoří,“ utrousila.

„Stačí nám jen jeden,“ odpověděl Skyler, když mu to dovolily napjaté nervy.

Vlasy by byly jednodušší a čistší, jenže ty už se všechny seškvářily. Špinavě provedená práce, ačkoli důležitý byl jen konečný výsledek, to si alespoň neustále připomínal.

„Výtah v zorném poli,“ ozval se Angus z pilotní sedačky.

Skyler zabručel na znamení, že ho slyší, a ještě jednou převrátil lahvičku. Svalnatý prst byl obalený špínou a končil žlutým, popraskaným a nepravdělně okousaným nehtem. Téměř se nechtělo věřit, že byl useknutý z kdysi lidské ruky. Téměř.

I na sublidské poměry byl tenhle jedinec neobyčejně agresivní. A byl součástí velké smečky, dvojnásobně početnější než typická „rodina“. Bylo to zvláštní, ano, ale naštěstí už to patřilo minulosti.

Vzhlédl. Série světél před nimi označovala linii výtahového kabelu. Skyler napočítal osm stoupadel, roztažených od vrcholku mračen až ke hvězdám na obloze. Sledoval je dostatečně dlouho, aby rozeznal, kterým směrem se pohybují. Momentálně mířila nahoru. To znamenalo, že vezou vzduch a vodu pro Orbitan-

ty. Možná nějaké náhradní díly. A k tomu navíc nějaký ten kontraband.

Představil si v duchu obsah vlastního nákladního prostoru, plného pokladů ukořistěných na rozpadající se základně malajského vojenského letectva u Kuala Lumpuru. Zítřa, možná pozítří, ponese jedno z těch stoupadel vzhůru i předměty, které má teď tam vzadu uložené. Samozřejmě až poté, co dostane zapláceno.

Zazubil se. Úspěch byl báječný a on už ten pocit málem zapomněl. Jen ten prst zaplatí náklady celé výpravy, pokud bude DNA souhlasit.

„Budeš si chtít vzít knipl?“ zeptal se Angus.

Otázka ho vytrhla z ponurého hypnotického zaujetí, které v něm vyvolávalo sledování krve stékající po skle lahvičky. Zastrčil nádobku zpátky do pouzdra a pouzdro zapečetil. Čistě ze zvyku hmátl po řídicí páce, ale zarazil se. Starých návyků se člověk těžko zbavuje. Zafal prsty v pěst a ruku odtáhl. „Vezmi si to tentokrát na starost ty.“

„Vážně?“

„Už jsi připravenej. Jen pěkně pomalu.“

Angus se v pilotní sedačce přetočil a pokusil se na Skylera pohlédnout přes rameno, což se mu nepodařilo. Uplynulo několik vteřin, než mládenec poněkud rozpačitě souhlasně přikývl.

Melville se sklonil čumákem k zemi a začal klesat. Skyler se otočil doleva, zadíval se dolů a sledoval, jak se k nim blíží horám podobná mračna. Blesky tančily mezi chomáči purpurového chaosu, které narůstaly a narůstaly, až se konečně letadlo vnořilo do hustého oparu.

Kolem okna pilotní kabiny se válely kotouče přízračné mlhy; trvalo to necelých deset vteřin a prolétli jimi skrz. Jakmile se ocitli pod bouřkovým příkrovem, okno kabiny z kropil a do trupu zabušil monzunový déšť.

Uplynula další minuta, než prolétli pod bouří. Nad samotným Darwinem bylo nebe jasné, což se v období dešťů stávalo jen zřídka. Příjemné uvítání při návratu.

„Okraj aury,“ oznámil Angus. „Za deset, devět...“

Skyler zavřel oči. Nějaká malá část jeho já to chtěla *cítit*, chtěla poznat podivné působení aury výtahu na vlastní kůži. Neviditelné

pole vyzařovalo z kosmického výtahu do vzdálenosti zhruba devíti kilometrů a pak náhle končilo. Chránilo všechny v dosahu své působnosti před mimozemskou chorobou, která zpusťovala zbytek planety. Jak nebo proč to aura dělala, to zůstávalo stejnou záhadou jako samotný výtah.

„...pět, čtyři...“

Pulzující vlnivý efekt končil v zóně, které se říkalo okraj aury. V zemi nikoho, kde ochrana slábala.

Skyler si položil hlavu na opěrkou sedačky druhého pilota. Věděl, že nebude cítit nic. Nikdy nic necítil a ostatní členové jeho posádky také ne. Choroba na ně neúčinkovala.

Byli imunní, to byl nezvratný fakt. Požehnání i prokletí, které s nimi sdílela jen hrstka dalších. Velmi malá hrstka.

„...tři...“

Ačkoli mu imunita dovoľovala podle libosti opouštět město, neustále v něm přetrvávala ta malá část, která chtěla být normální, chtěla tam být uzavřená v pasti jako všichni ostatní. Nechtěl být nijak zvláštní. Nechtěl být vyhledávanou osobou. Popravdě řečeno by mnohem radši byl zpátky v Nizozemsku, prováděl rutinní patroly pro vojenské letectvo a žil si pohodlným životem. Jenže to bylo už dávno a v jiném světě.

„...dva, jedna... teď.“

Letadlo sebou šublo.

Ne moc, ale Skyler to cítil. *Zatraceně přesné načasování na trochu té turbulence*, pomyslel si. Mimoděk se rozpačitě uchechl.

Dole pod oknem byl okraj města poset ohni, v nichž hořely odpadky. Kolem plamenů se tísnily malé hloučky lidí, kteří u nich hledali spíš ochranu než teplo. Tak daleko od výtahu, v takové blízkosti nicoty, žili jen ti nejnuznější. *Musí to být jako žít na okraji útesu*, napadlo Skylera.

„Zvláštní. Cítil jsi to poskočení?“ zeptal se Angus. „A sakra!“ vyhrkl pak. „Koukni na tohle.“

Skyler zvedl oči. Mladíkův hlas přeskočil od údivu ke strachu. Něco před nimi se změnilo. Skyler nedokázal říct, co...

„Kam se poděla ta stoupadla?“ podivil se Angus.

Světla na kabelu zhasla. „Co se to u všech všudy děje?“

Ve vysílače to zapraskalo. „Melville, tady je řídicí středisko

Nightcliff,“ ozval se hlas plný paniky přes sykot statické elektřiny. „Co jste to *kruci* provedli?“

Skylerovi vyschlo v krku. Nemohl odtrhnout oči od tenkého pásku oblohy, kde byla předtím stoupadla.

„Melville! Odpovězte, nebo vás sestřelíme!“

„Angusi,“ zavelel Skyler a vysílačky si nevšímal, „udržuj polohu na místě.“

Mladík přikývl, naklonil letadlo dozadu a přeplnul na vertikální trysky.

„Přemýšlej, přemýšlej!“ pobízel se šeptem Skyler. Naklonil se na sedačce dopředu, jako by mu pár dalších centimetrů zajišťovalo lepší výhled. S přimhouřenýma očima sledoval čáru stoupající ze špičky věže Nightcliffu.

A tam, na pozadí tmavých mračen, uviděl černé obrysy stoupadla, nehybně visícího na kabelu. Znamenalo to, že nezmizelo, pouze zmrtvělo.

Výpadek elektřiny? uvažoval. Teoreticky to nebylo možné. Vzpomínal si, že v tom nějakou roli hraje tření s atmosférou. Výtah produkuje elektrickou energii, ať chce nebo nechce. Za těch pět let, která uplynula od jeho příchodu do města, nikdy neviděl panoráma oblohy nad Darwinem bez impozantního pohledu na takzvaná stoupadla, klouzající podél kabelu a vynášející čerstvý vzduch a vodu Orbitantům nahoře, nebo se vracející dolů s nákladem potravin.

„Melville,“ ozval se znovu zkomolený hlas. „Poslední varování.“

Skyler nepřítomně zmáčkl tlačítko vysílání. „Nightcliffe, tady je Melville. Nestřílejte. Udržujeme pozici. Co se stalo?“

Stále ještě čekal na odpověď, když spatřil, jak signální světla na kabinách stoupadel nejprve zablikala a pak se znovu rozzářila plnou intenzitou.

O několik vteřin později opět zhasla. Tentokrát jedno po druhém, v perfektně sladěném pořadí od oběžné dráhy nahoře k pevnosti dole.

Ubíhaly minuty. Skyler cítil, jak mu po tváři stéká pramínek potu, a otřel si ho hřbetem ruky.

Po hlasitém zapraskání statické elektřiny zazněl z malého reproduktoru hlas hlavního dispečera. „Změňte kurz na Nightcliff

a podrobíte se inspekční prohlídce. Neuposlechnutí bude mít za následek zničení vašeho plavidla. Jakékoli zdržování bude mít za následek zničení vašeho plavidla. Na potvrzení máte třicet vteřin.“

Příkaz Skylerem otrásl jako špatný vtíp. Výprava proběhla bezchybně, byl to mistrovský kousek – až do tohoto okamžiku. *Prohlídka*. Zavrtěl hlavou. Po takové spoustě těžké dřiny být zaskočen tímhle zrádným slovem.

„Co mám říct?“ zeptal se Angus. Bojoval s vlastním bezpečnostním pásem, jak se snažil ohlédnout přes rameno na Skylera.

Mládencovy hnědé oči prosily o nějaké uklidňující slovo. Skyler dokázal jen pokrčit rameny. „Snaž se zdržovat,“ odpověděl. „Přemýšlím.“

Pokoušel se vyvolat z paměti vzpomínku na poslední inspekční prohlídku. Uplynuly od ní už určitě dva roky. Spíš ještě víc. Tvrdili tenkrát, že se obávají chřipkové epidemie. Pokud si dobře vzpomínal, vyřešila to bedna vodky. Letěl tehdy jako pilot, zůstal trčet v kabině a vyjednávání se neúčastnil. Tentokrát to bude on, kdo musí položit krk na špalek.

První úspěšná výprava po několika měsících, od doby, kdy Skyler usedl do kapitánského křesla.

A teď tohle. *Inspekční prohlídka, zatraceně.*

Pravděpodobně chtějí jen úplatek. Podíl na zisku navracející se paběrkářské lodi. Možná těmi světly na stoupadlech zablikali úmyslně, když o tom teď přemýšlel. Možná to ve skutečnosti byl jen chytrý trik.

V duchu provedl inventuru nákladního prostoru *Melvilla*. Prohledávali opuštěný komplex celé dva dny a napěchovali tu starou rachotinu vším, co se do ní vešlo. Rozhodně nemají nedostatek zboží, kterým by Nightcliff uplatili. Jde jen o to, aby je nepustili k těm nejcennějším položkám. K věcem vezeným na konkrétní objednávky.

Skylerův pohled upoutalo neoprenové pouzdro přehozené přes zadní opěrku pilotní sedačky. Pomyslel na jeho morbidní obsah a na komunu, která se složila na to, aby nalezený důkaz získala. Popravdě řečeno to byla spousta peněz, k níž nádavkem slíbili šest beden čerstvých potravin. I po odečtení Prumbleova podílu zbý-

vala odměna natolik lákavá, že se jí nehodlal vzdát. „Chceme si jen ověřit, co se stalo s otcem. Přineste nám něco, cokoli, co budeme moct důstojně pohřbít.“

Jako třeba prst. Skyler strhl pouzdro ze šňůry a zastrčil si je do náprsní kapsy bundy.

Zapnul interkom. „Sam, Jakeu, potřebuju, abyste pohřbili tu svářečku.“

Uplynulo několik vteřin, než Samanta odpověděla. „Mohli bychom ji hodit přes palubu. Pak bychom ji zase vyzvedli.“

„To ne. Jsme nad Labyrintem.“

„Nechystáš se přistát, že ne? Kašli na ně, jen blafujou,“ přesvědčovala ho. „Nebudou na nás mrhat raketou.“

Skyler potlačil nutkání se s ní pohádat. Svářečka, speciální model uzpůsobený pro práci na kosmické stanici, jim měla přinést vysokou odměnu. Nejvyšší ze všeho, co vezli. Pokoušet se ji násilím znovu sebrat obyvatelům slumu pod nimi by bylo obtížné a nesmírně nebezpečné.

Angus přerušil sled jeho myšlenek. „Pět vteřin. Radši bychom měli odpovědět.“

Po chmurném zvážení alternativy si Skyler povzdechl. „Potvrď rozkaz. Změň kurz na Nightcliff a klesni na dvě stě metrů.“

Letadlo se během několika vteřin začalo otáčet a klesat. V jejich zorném poli se objevila pevnost Nightcliff, obklopující základnu výtahu.

Z reproduktoru zapraskal Samantin hlas. „Znamená to, že se jim podřídíme?“

„Nemůžeme riskovat odnětí práva na používání výtahu, Sam. Mohli byste s Jakem projít bedny a všechny cennosti zastrkat na dno?“

„Jasně,“ zabručela s frustrovaným zasténáním a přerušila spojení.

Skyler tiše zaklel. Přemýšlel, jestli nemá několik vybraných předmětů nechat poblíž dveří jako nevyřčenou nabídku úplatku, to by se ovšem mohlo také obrátit proti nim.

Při pohledu skrz deštěm skrácený kryt pilotní kabiny vypadal Darwin stejně jako už léta: téměř dokonalý kruh chaotických slumů a hustě osídlených chudinských čtvrtí, směrem k centru

postupně přecházejících ve vyšší budovy. Na snáze ubránitelných střeších zářily rozkvetlé zahrady.

A v srdci toho všeho, těsně u pobřeží, kosmický výtah obklopený pevností Nightcliff.

Do oceánu za pevností se vějířovitě táhla flotila zchátralých člunů a rezavějících nákladních lodí.

„Stoupadla se nehýbou,“ poznamenal Angus.

Skyler přejel pohledem od věže Nightcliffu až k mračnům nahoře. Bylo to tak, stoupadla stála stále na stejných místech.

„Náramně zvláštní,“ zahučel a pocítil hluboké obavy. Zastavení přepravy výtahem znamenalo zastavení obchodů. Neměl jak odeslat zboží, které nashromáždili v Malajsii.

Zatracená smůla, pomyslel si.

Angus se v sedačce znovu napolo otočil. „Mám se na to zeptat Nightcliffu?“

„Neobtěžuj se,“ mávl rukou. „Brzy se to dozvíme.“

Angus podle instrukcí širokým obloukem navedl *Melvilla* na přiblížení k pevnosti od východu a s klidnou přesností kompenzoval poruvy nárazového větru.

„Hlídej si výšku,“ připomněl mu Skyler. Mládenec letadlo ovládal s přirozenou dovedností, a když se občas směl posadit do pilotní sedačky, byl jen na krátkou chvíli jako teď, posilovalo to jeho sebedůvěru. Když se však *Melville* vyrovnal pro přiblížení k Nightcliffu, Skyler se přesto přistihl, jak napodobuje pilotovy pohyby. Miloval létání a vychutnával si pouto mezi člověkem a strojem; touhu po něm měl vrytou hluboko v duši. Předání pilotních povinností někomu jinému mu připadalo jako konec celoživotního přátelství.

Někdo musí vést, připomněl si. S potměšilým úsměškem uvažoval o tom, že by do kapitánského křesla posadil Anguse. Když pomyslel na návrat k prostému potěšení z letu, měl málem pocit, že by to stálo za to.

Slunce mezitím zapadlo a zbyla po něm jen úzká rudá šmouha na západním obzoru. Většina Darwinu se skryla ve stínu. Při pohledu shora působil téměř mírumilovně – to byl ovšem krutý klam.

Takhle daleko od výtahu mělo jen málo budov elektřinu. Čer-

paly ji z miniaturních thoriových reaktorů skrytých hluboko pod zemí. Podle vysokých částek, které mu nabízeli za nalezení náhradních dílů – jističů, izolovaných kabelů a podobně –, Skyler věděl, že si občané takových budov velice cení. Elektřina znamenala sílu, a to ve všech smyslech toho slova. Schopnost napájet osvětlení, klimatizaci či dokonce cívkové kondenzátory mohla být rozhodujícím faktorem v boji o ovládnutí celé čtvrti.

Blíž k Nightcliffu dosahovaly budovy větší výše. Všechny střechy pokrývaly zahrady, takže obrysy města ve slábnoucím světle vytvářely přízračnou, lesu se podobající siluetu. Svě zahrady majitelé bránili ještě žárlivěji než zdroje energie. Bohatí, pokud je tak bylo možno nazvat, byli zabarikádovaní v horních patrech, kde si hlídali soukromé zásoby potravy a cisterny s vodou. Majitelé zahrad se nemuseli hašteřit o svůj díl z přidělu jídla posílaných dolů z oběžné dráhy. Mohli žít v relativním pohodlí a případné přebytky směňovat za jiné požadované zboží a služby. Třeba za dovezení tělesných ostatků jakéhosi patriarchy ponechaného v nicotě. Skyler poklepal na lahvičku schovanou v kapse.

Majitelé zahrad však nemohli svoje podstřešní enklávy opustit. Ne bez početné a spolehlivé ochranky. To byla cena úspěchu.

Nejchudší Darwiňané žili na úrovni ulic, odříznutí od střech. Aby přežili, byli stoprocentně závislí na potravinách vypěstovaných na oběžné dráze a bojovali mezi sebou o každý drobeček. Někteří měli neformální zaměstnání: vyřizovali různé pochůzky pro majitele zahrad nebo vybírali výpalné od místních pouličních prodejců. Tuláci, kapsáři, zloději. Jakákoli dovednost prakticky zaručovala život ve skrovném komfortu. Opraváři jízdních kol byli stejně ceněni jako porodní asistentky.

Povolání paběrkáře, jakým byl Skyler, s sebou neslo status celebrity a všechny s tím související problémy. Každý potřeboval něco zvenčí, jen málokdo však mohl zaplatit.

Dunění motorů *Melvilla* se změnilo, když Angus přepnul na vertikální trysky. Když se teď Skyler podíval přes pilotovo rameno dopředu, jasně viděl hradbu Nightcliffu. Masivní bariéra byla necelou minutu letu před nimi.

Cítil, jak mu po zádech stéká čůrek potu. „Sam, Jakeu, jak vám to tam vzadu jde?“

„Potřebujeme víc času,“ odpověděla mu z reproduktoru Samanta. „Ještě zbývá jedna bedna.“

Skyler zaklel.

„Mám se tu vznášet na místě?“ navrhl Angus.

„Ne, to by vypadalo podezřele.“ Ťukl do interkomu. „Už nemáme čas, Sam. Urychlete to.“

„A když najdeme něco doopravdy drsnýho?“

Skyler se na okamžik zarazil. Věděl, na co se ve skutečnosti ptá: *měli bychom to schovat?* Přesně to by samozřejmě udělala, kdyby bylo na ní.

„Podívej se na tohle, kapitáne,“ vyzval ho Angus.

Skyler se předklonil, aby mu lépe viděl přes rameno.

Při pohledu, který se mu naskytl, se mu sevřely útroby.

Před jižní bránou Nighthcliffu, na Rylandově náměstí, se převaloval a přemílal mnohohlavý dav. Další lidé tam proudili ze všech přílehlých uliček.

Pouliční bouře, uvědomil si Skyler.

Před bránou se zformovala linie těžkooděnců. Jejich černé obušky se zvedaly a padaly jako mnohonožčiny nohy. Střed náměstí zahalovaly bílé skvrny slzného plynu. V jejich mlžném oparu Skyler stěží rozeznával velký nákladní kontejner ležící na boku. Občané v rozedraném oblečení, kteří si u obličejů přidržovali kusy hadrů, se nad jeho obsahem hemžili jako mravenci. Na okraji davu viděl Skyler děti házející po pevnosti kamením.

„Co se to kruci děje?“ vyptával se Angus a v hlase mu zazníval podtón hysterie.

„Jen klid,“ konejšil ho Skyler. „Pěkně pravidelně a zhluboka dýchej. Udržuj kurz.“

V interkomu to zapraskalo a ozvala se Samanta. „Skylere? Co chceš, abychom udělali? Našli jsme tady vzadu nějakou ONK bleskovic.“

Okτανitrokubanová bleskovice. Vzpomněl si na ni z armádního výcviku a škulbl sebou. Brizantní trhavina v podobě šňůry. Ošklivá věcička, dokonalá pro přesně odměřené výbuchy. Právě od takových hraček si chtěl Nighthcliff uchovat co největší odstup. Pevnost se řídila zásadou, která měla přednost před vším ostatním: výtah musí zůstat v bezpečí. A zbraně, jako byla

tato, se pro zařízení mimozemského původu považovalo za hrozbu.

Ohromen pohledem na bouřící dav i na temná a nehybná stoupadla na výtahu Skyler zamumlal: „Já nevím, Sam. Vážně nevím.“

„Můžeme ji buď schovat, nebo hodit přes palubu,“ prohlásila Samanta. „Rozhodni ty, kapitáne.“

Třetí možnost, to znamená přenechat ji Nightcliffu, ji podle všeho vůbec nenapadla; něco takového bylo jejímu způsobu uvažování úplně cizí. Skylera to napadlo a odhadoval, že by takový úlovek mohl inspektory přimět, aby už nevzali nic moc dalšího. Pokud by si nemysleli, že tam byl nachystaný úmyslně.

„Jsme za hradbou,“ oznámil Angus.

„Sam,“ odpověděl Skyler, „už jsme uvnitř. Vyhodit to nemůžeme.“

Přímo před jeho očima pod nimi proklouzla obrovitá hradba pevnosti a zakryla jim výhled na výtržnosti. Matně si uvědomoval, že si Angus s dispečery v pevnosti dojednávává, na které plošině přistát. Letadlo sebou šklublo, když mladík korigoval kurz.

„Klid, Angusi,“ promluvil na něj. „Zhluboka dýchat.“

„Promiň.“

„Zvládneš to? Já jdu dozadu.“

„Pokusím se,“ slíbil Angus.

Skyler znovu ťukl do interkomu. „Nech tu trhavinu, kde je, Sam. Když ji najdou, nedá se nic dělat.“

„Věděla jsem, že to řekneš,“ opáčila.

V nákladním prostoru se Samanta a Jake krčili nad zeleným truhlíkem z tvrzeného plastu, na víku i po stranách popsáným bílým hůlkovým písmem. Třídili zásobníky s municí. Na stěně vedle nich byla otevřená už zcela zaplněná úložná skříňka.

„Můžeme říct, že jsou naše,“ vysvětloval Jake, „a nepocházej z výpravy.“

Pojistka proti kompletní konfiskaci celého nákladu, přeložil si Skyler a nemohl jim to mít za zlé. Kulky ve velké části Darwinu sloužily jako platidlo. A rozhodně přišly vhod za okrajem aury. Skyler souhlasně přikývl a šel dál.

Samanta vstala a zastoupila mu cestu. Protože měřila přes dva metry, musela se ve stísněné kabině trochu přihrbít. Dlouhé světlé

vlasý měla zastrčené pod čepici v kamuflážních barvách, což zvýrazňovalo její už tak ostré rysy. „Necháváš přistát Anguse?“

„Sam... teď ne.“

Protáhl se kolem ní a došel až k zadní nakládací rampě. Letadlo se prudce naklonilo, když s ním Angus zamířil na přistání, což Skylera přinutilo chytit se roztřepených nylonových popruhů visících ze stěny a přidržet se jich.

Předměty nalezené během výpravy zaplňovaly šest velkých dřevěných beden vyrovnaných do řady uprostřed nákladového prostoru a přidržovaných na místě žlutými plastovými sítěmi zachycenými za háky v podlaze. Navzdory spěšné prohlídce vypadaly bedny bezpečně zajištěné.

„Dobrá práce,“ přikývl Skyler. „Jako byste se jich vůbec nedotkli.“

Tupý úder zdola jim oznámil, že *Melville* přistál, a rachot motorů se rychle ztišil.

„Hezký přistání, Angusi,“ komentoval to do interkomu Skyler.

„Díky. Venku... totiž... venku čeká parta vojáků.“